

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 24.

Den 15de September 1885.

34te Aargang.

Forsølgelse.

(Fortsat fra Side 359.)

De følgende Principer, som Roger Williams hylde, fortjene at nedskrives med gyldne Bogstaver:

„At Love, som Mennesker foreskriver Samvittigheden, gjøre Indgreb i Guds Forrettighed, og at de ere ugyltige, og Ingen er forpligtet til at adlyde dem.

At Love, der fratage Mænd Retten til at holde Embede for deres Religions Skyld, vilde være tyranniske og ødelæggende”.

Hvilken Forskjel der er imellem denne værdige Mands ædle Anstuelser og det Lovforslag, der af Senator Edmunds blev indført for de forenede Staters Senat og af Kongressen vedtaget som Lov! Dog tro disse Mænd, der udgjorde den Kongres, sig selv at være meget liberale og oplyste. Vort med en saadan Liberalitet og Oplysning! Saadanne Mænd ere ikke bedre end Barbarer.

Det er en af de uundgaelige Følger af Intolerance og Forsølgelse, at Folkets Birkelyst og Velstand svækkes, og at Hindringer lægges i Vejen for Menneskets Fremgang. „Religionskrige og Forsøl-

gelses,” siger Lecky, „have altid vist sig yderst skadelige for Industrien. Inkvisitionens Religionskrige og Forsølgelser i Spanien have næsten lagt dette Rige øde. Korstoget imod de spanske Jøder, der bleve banlyste og berøvede deres Guds, jagede og forviste, ødelagde en af de rigeste Kilber til Handels-Velstand i Spanien, og det samme kan med Sandhed siges om Portugal, hvor Forsølgelsen mod dette flittige og driftige Folk var lige saa grusom og langvarig. Hugenotternes Udbrivelse fra Frankrig var det haardeste Slag, der nogeninde ramte dette Riges Industri, medens de Nationer, der vare forstandige og liberale nok til at byde de Flygtende velkommen, høstede Frugterne af disses Arbejde og Rigdomme.

Saandhævelsen af Test-Akter har været forsøgt i mange Lande; de have deres Oprindelse i Lysten til at forsølgge for Menings Skyld. Uniformitetsakten i Elizabeths Tid var en Forsølgelseslov, der, efter Macaulays Mening, havde de mest fordærlige Følger. Test-Akterne i Carl den 2dens trettende Regjerings-

aar fordrede ikke alene, at alle Fredsdommere skulde sværge Trostabs- og Supremats-Eden, men foreskrev tillige, at de skulde nyde Nadveren efter den engelske Kirkes Skik, førend de kunde vælges til at beklæde saadanne Embeder. Akten af Carl den 2dens fem og tyvende Regjeringsaar udstrakte den samme Forbring til alle offentlige, saa vel militære som civile Embedsmænd. Denne Test-Akt paalagde endvidere enhver Embedsmænd som en Forudbetingelse at afstaa fra al Tro paa Læren om Transsubstantiation. Skjønt disse stränge Love bleve meget formilbede af Parlamentet ved at udstede en Indemnitets-Akt hvert Aar til at afhjælpe den utaalelige Ulempe, Lovenes stränge Haandhævelse vilde have paa draget, vare de i det Hele taget ikke des mindre fordærlige i deres Følger. Love, som fratage Borgere Ret til at beklæde Embeder paa Grund af disses Tro, ere ikke alene usforvarlige for Foruistens Forum, men i Almindelighed modvirke de Opnaaelsen af det Formaal, hvortil de sigte. Den Uniformitet, der er paatvungen, er usfrivillig, uoprigtig og falsk. Den fostrer utilfredse Undersaatter, misfornøjede Borgere og upaalidelige Medlemmer af det politiske Samfund.

Historieforfatteren Macaulay siger, idet han hentyder til Storbritanniens Test-Akter: „I tredive Aar forfattedes Striden i begge Parlamentets Afdelinger, i ethvert væsentligt Samfund og i enhver social Kreds. Den forstyrrede Regjeringen, opløste Partier, gjorde al Regjering i en Del af Landet umulig og tilsidst havde nær fremkaldt en Borgerkrig. Endog efter at Striden var endt, vedbleve de af den oprørte Lidenskabers at rase.

Endnu mere træffende er den Erfaring, man faar af det altid frugtesløse

Forsøg paa at paatvinge det irske Folk Test-Akter og Test-Eder imod dets Villie. Medens en overvaldende Majoritet af Folket var Katholiker, søgte dets skindhellige Beherskere ved Straffelove at tvinge dem til at nedlægge eller afstaa fra deres helligste Overbevisninger. Hvis de vare loyale Undersaatter, da disse uvise Midler paabegyndtes, hvor megen Loyalitet kunde da forventes af dem efter de Grusomheder og den Terrorisme, der foraarsagedes ved deres Sværfsættelse. De foretrak deres egen Religion fremfor den engelske, men alligevel skulde den Kirkes Læresætninger, som de havde, krammes i dem. De foretrak deres egen Gudsdyrkelsesmaade, men dog skulde en anden usforstaaelig Maade paatvinges dem. Det blev sagt om Karl den store, at Hedningerne i hans Rige bleve med mer eller mindre Held dragonerede ind i den kristelige Kirke.

Er det noget Sted berettet, at Katholiker paa Grund af Blodbadene ved Wexford og Drogheda bleve til Protestanter? „De irske Katholiker,“ siger Lecky, „bleve først gjorte til Gjenstand for et System af aabenbar Plyndring og derefter for en lang Kettingangs Forsølgelse, der havde til Hensigt at tvinge dem til at afstaa fra deres Trosbekjendelse. Enhver Vej til Være og Rigdom var besat af Protestanter, medens Katholikerne i alle Livsstillinger betyngedes med Tyranniets Haandjern. Alligevel klyngede disse sig fastere til deres Tro, formedelst den Storm, der rettedes imod den. Den saa starpsindige Jagttagere, Arthur Young, erklærede ved Slutningen af Straffelovens Brug, at Katholikernes Antal i Forhold til Protestanternes var slet ikke formindsket, men hellere det modsatte, og at de, som nægte dette, indrømme dog, at efter den Maalestok, man har af det Forbigangne, vilde det

tage fire Tusind Aar til at gjøre Irland protestantisk. Da enhver anden nordisk Nation forsojede Katholicismen, beholdt dog Irerne den ud af Modvillie til deres Undertrykkere."

Om ikke det var for vor kompakte Organisation, vilde den Politik, der nu anvendes mod Utah, gjøre vort Territorium til et Irland. Edmundsloven er særdeles skiftet til at udklaffe en Horde Spioner og Anklagere, til at sætte Klasse imod Klasse og til at opvække de bitreste Fjelsler imellem Medborgere. Hvilkens som helst Mand eller Kvinde, der enten grundet eller ugrundet nærer Uvillie mod de Sidste Dages Hellige, kan ved at bære falsk Vidnesbyrd bringe disses Frihed og Gjenomme i Fare. Der har i den forbigangne Tid været Embedsmænd i Utah, som med Zver have søgt saadanne Personers Vidnesbyrd, og som gjerne vilde have benyttet sig af vore Fjenders under Mened gjorte Betydninger imod fremragende Sidste Dages Hellige. Maaste der endnu findes Embedsmænd af den Slags i Utah. Det er let at forestille sig Stillingen i et Samsund, hvor der gives saadanne Lejligheder til at øve Hævnen over sine Modstandere, og især naar saadan privat Hævnen stemmer overens med den populære Stemning.

Der er ogsaa gjort Forsøg paa at erholde Vidnesbyrd af Tjenestefolk, som have tjent i Borgernes Huse, imod hvem Forspølgelserne vare rettede. Der har været Personer, som ikke generede sig for at udspørge umyndige Børn angaaende Andres private Familie-Affærer.

Det var med en saadan Fremgangsmaade, Katholikerne besværedes efter den engelske Revolution i 1688. Naar en Præst læste Messe, blev han haardt straffet. Katholiker, der deltog i Messen og vedbleve at efterleve deres Religion, blev udsatte for haarde Straffedomme.

For at faa deres Benner stemte imod dem og for at affære dem fra deres Slægtninges Sympathi blev det vedtaget, at naar Nogen bevistes skyldig i disse Andagtsøvelser, skulde deres Guds fratages dem og gives til deres nærmeste Slægtninge af den protestantiske Tro. Dog giver Historien os ingen Beretning om, at noget større Antal Katholiker gik over til den protestantiske Tro formedelst disse strange og undertrykkende Midler. Tvært imod klyngede Mand, Kvinder og Børn sig fastere til deres Religion og satte større Pris paa den formedelst de Dpofrelser, de maatte gjøre for den.

Det er meget usornuftigt at forestille sig, at Anvendelsen af saadanne haarde Midler som dem, der ere blevne anvendte i Utah, og som man foreslaar at anvende imod de Sidste Dages Hellige, kunne have nogen Indflydelse paa disse med Hensyn til at overbevise dem om de Bildfarelser, man siger, findes i deres Religion. Historien beretter ikke et eneste Tilfælde, hvor saadanne Midler have opnaaet Hensigten; dette vil kun gjentages i Utah med de Midler, som nu anvendes der.

Den amerikanske Republik's Grundlæggeres Mening om dette store og vigtige Spørgsmaal er i høj Grad belerende og samler stadig ny Styrke eller Bekræftelse. I den Tro, at de havde grundet denne Regjering baade bred og dyb paa Tænkefrihedens faste Grundvold, have de efterladt mange skrevne Vidnesbyrd om deres Tro paa de Principer, der indeholdes i Konstitutionen. George Washington skrev i Maj 1789, da han ved Betrædelsen af sit Embede som Præsident præsenteredes med en Adresse fra nogle Kirker i Virginia, det følgende:

„Om jeg havde været den mindste Frygt for, at Konstitutionen, der blev forfattet i Konventionen, hvor jeg havde

den Vre at præsidere, muligvis kunde true noget religiøst Samsunds religiøse Rettigheder, vilde jeg vissest aldrig have understrevet den, og om jeg nu kunde tænke mig, at Forbundsregjeringen nogensinde skulde blive saaledes administreret, at Friheden til at handle efter Samvittighedens Bydende skulde derved sættes i Fare, kunne I være forsikrede om, at Ingen vilde være mere ivrig end jeg til at sætte uoverstigelige Stranker imod et aandeligt Tyrannis Rædsel og religiøs Forfølgelse af enhver Slags. Thi I erindre vistnok, at jeg ofte har udtalt min Mening, at Enhver, der opfører sig som en god Borger, burde beskyttes i at dyrke Gud i Følge sin egen Samvittigheds Bydende; thi han er kun Gud ansvarlig for sine religiøse Anstuelser."

Atter i et Brev til det religiøse Samsund, kaldet Kvæker, skrev Washington saaledes:

"Den Frihed, Folket i disse Stater nyder, at dyrke Gud i Overensstemmelse med deres Samvittigheds Bydende, er ikke alene en af de største af deres Vel-signelser, men ogsaa af deres Rettigheder. Mænds Mænd trofast udføre deres Pligter i Samsundet, gjøre de Alt, hvad Samsundet eller Staten med Rette kan fordr af dem, og de ere kun deres Staber ansvarlige for deres Religion eller hvilken Tro, de monne foretrække eller antage."

I Januar 1793 udtalte Washington sig i et Brev til Medlemmerne af et nyt Samsund i Baltimore i følgende Ord:

"Vi have stor Marsag til at glædes ved, at i dette Land har Sandhedens og Fornuftens Lys triumferet over Skindhellighedens og Overtroens Magt, og at Enhver kan her dyrke Gud i Overensstemmelse med sit eget Hjertes Bydende. I denne oplyste Tidsalder og dette Rig-

heds og Frihedens Land er det vor Ros, at en Mand's Trossætninger ikke ville berøve ham Lovens Beskyttelse eller Rettigheden til at beklæde de højeste Embeder i de forenede Stater."

I et Brev til Lafayette den 15de Aug. 1787 skrev Washington det følgende:

"Jeg er ikke mindre ivrig i mit Duse om, at De maatte have Held i deres Plan til at indføre Tolerance i religiøse Affarer. Da jeg ikke selv er en Vigot, føler jeg villig til at lade alle den kristne Kirkes Betsendere vælge den Vej til Himlen, som skal synes dem den rigtigste, letteste og tydeligste, og hvorimod kan gjøres de færreste Indvendinger.

Washingtons Mening om denne Regjering's Beskaffenhed er tydelig udtalt af ham, da han bekendtgjorde for Armeen, at der var sluttet Fred. "Lykkelige," sagde han, "ja tre Gange lykkelige skulde de kaldes herester, som have bidraget endog den allerringeste Del til at bygge dette store Værk, dette Rige, paa Uafhængighedens brede Grund; de som have hjulpet til at oprette et Tilflugtssted for de Fattige og Lidende af alle Nationer og Religioner."

John Adams, de forenede Staters anden Præsident, skrev i et Brev til Sekretær Livingston den 8de Oktober 1782:

"Jeg er en Fiende af Alt, som har mindste Udseende af Tvang i saa pui-sindlig og hellig en Sag som Samvittighedens Frihed."

Ligeledes udtalte han sig med Kraft om Spørgsmaalet om Religionsfrihed i et Brev til Thomas Jefferson, under Dato af den 6te Maj 1822:

"Jeg kan ikke bifalde Jesuiternes sidste Oprør. De have nu en General i Anskand, der korresponderer med Je-

suiterne i de forenede Stater; de ere talrigere, end man skulde tro. Skulde vi nu saa Skarer af dem her i lige saa mange Stikfælsler og Forklædninger som nogenfinde Taterkongen, Bamfield More-carem, selv isørte sig: som Bogtrykkere, Redaktører, Skrivere, Skolelærere, osv.? Jeg har nylig læst Pascals Brev om igjen, og fire Bind af Jesuiternes Historie. Efter disse Historiestriveres Mening — og nogle af dem, saa som Pascal vare gode Katholiker — om nogenfinde en Samling Mænd, fortjente evig Fordømmelse paa Jorden og i Helvede, da er det dette af Loyola oprettede Samsfund. Dog maa vort Land med sit Religionsfriheds System være dem et Tilflugtssted. Men hvis ikke de satte vore Balgs Ægthed paa en haard Prøve, vil det undre mig meget."

Thomas Jefferson, i sit Svar til et Baptist-Samsfund i Connecticut den 1ste Januar 1802 haandhæver den konstitutionelle Anordning angaaende Religionsfrihed i følgende Ord:

"Jeg betragter med dybeste Ærbødighed den af det hele amerikanske Folk vedtagne Lov, hvilken erklærer, at deres lovgivende Forsamlinger ikke skulle foreskrive nogen Lov med Hensyn til Oprettelsen af en Religion, eller forbyde dennes frie Udvælgelse. I det jeg holder ved denne Tilkjendegivelse af Nationens Billie med Hensyn til Samvittighedens Rettigheder, skal jeg med en inderlig Forøjelse se Udviklingen af disse Ansættelser, der have til Hensigt at gjengive Mennesket alle dets naturlige Rettigheder, overbevist om at han ikke har nogen naturlig Rettighed, der kommer i Strid med hans Samsfundspligter."

Om dette saumne Æmne, Religionsfrihed, omtaler Hr. Jefferson — med en tilsyneladende Høflighed af Tilfredshed — i sin Levnetsbeskrivelse den Del, han tog

i at faa Virginia-Akten vedtaget, der grundfæstede Religionsfrihed i den Stat. Han siger:

"Lovforslaget for Religionsfrihedens Indførelse, hvis Princip var i en vis Grad forhandlet, før jeg havde fattet dets hele Omfang med Hensyn til Fornuft og Retfærdighed, fandt endnu Modstand, men efter lidt Ændring var gjort i dets Indledning, blev det endelig vedtaget; et mærkeligt Forslag, der gjordes, beviste, at Hensigten med Loven var Meningsfrihedens Bestyttelse. Hvor Indledningen erklærer, at Tvang er en Afvigelse fra vor Religions hellige Ophavsmands Plan, blev en Tilføjelse af Navnet „Jesu Kristi“ foreslaaet, saa at det skulde lases: „en Afvigelse fra Jesu Kristi, vor Religions hellige Ophavsmands Plan. Tilføjelsen blev afflaaet af en stor Majoritet, beviseende at de mente, at indbefatte under denne Lovs beskyttende Række, Jøde og Hedning, Kristen og Muhamedaner, Hindu og Gudsfor nægttere af enhver Slags.

Der kan ikke findes Nogen, som var en iverligere Modstander af den Jøde at bruge Tvang for at tilvejebringe Uniformitet, end Thomas Jefferson. Han skriver, som følger, angaaende dette Spørgsmaal:

Millioner af ustyldige Mænd, Kvinder og Børn ere siden Kristendommens Indførelse blevne pinde, mulkterede, fængslede og brændte; dog have vi ikke vundet et Skridt Fremgang mod Uniformitet. Hvad er blevet Udfaldet af at bruge Magt? Det, at gjøre den ene Halvdelen af Menneskene til Daarer og den anden til Hylkere; at understøtte Bedrageri og Bildfarelse over hele Jorden. Lader os overveje, at den er befolket af et tusind Millioner Mennesker; at disse betjende sig til maa ske et Tusind forskjellige Religioner; at vor er kun en af dette Tu-

sind; at hvis der kun er en ret, og den ene er vor Religion, stulde vi ønske at se de 999 afvegne Sekter samlede i Sandhedens Sti. Men imod en saa overvældende Majoritet kunde vi Intet udrette med Magt. Forniksten og Over-talelsen ere de eneste brugelige Hjelpe-midler."

Præsident Madison, Konstitutionens Fader, hvis sunde Dømmekraft i alle politiske og lovlige Spørgsmaal er almindeligt anerkjendt, skrev den 19 Marts 1823 til Edward Everett som følger:

"Den almindelige Mening her er, at Religion er i det Væsentlige stilt fra den borgerlige Regjering, og frigtort fra dens Jurisdiktion; at om nye Sekter opstaa med ufornuftige Theorier eller overdrevne Subbildninger, de rette Hjelpe-midler findes i Tid, Taalmodighed og Eksempel."

Om disse af Regjeringens Grund-lægger udtalte Ansæelser vare holdte for gjældende vilde Bedtagelsen af Edmunds-loven have været en Umulighed, og enhver Lov, der har til Hensigt at indskrænke Menneskets Frihed i enhver Henseende — især Religionsfriheden — vilde blive bortvist af den sønderale Lovgivning.

Vi vide at den almindelige Følelse er: Mormonerne blive ikke straffede for deres Religion, men fordi de overtræde Loven.

Lader os undersøge, hvorledes denne Undskyldning ogsaa er bleven gjort til andre Tider. Louis den 14de af Frankrig opfordrede alle hans Underfaatter til at

deltage i Messen; de, som ikke adlyd, bleve straffede. Hvorfor? „Ikke for deres Religion," sagde Kongen med sit Hof og sine Embedsmand, „men for Overtrædelsen af Kongens Lov." Henry den 8de af England gjorde Fornægtelse af Transsubstantiationslæren strafbar med Døden paa Baalet; men han og dem, han brugte som Redstaber til at udføre sin Villie, tænkte ikke, at de brændte Folk for Religions Skyld. Det var for Mangel paa Religion og for Lovens Overtrædelse. Historien er fuld af Eksempler af den Slags. Tusinder have lidt i Stokken, paa Baalet, paa Galger og i Fængsler for deres Religion; men deres Boldsmand nægtebe dette og erklærede at det var for Lovovertrædelse. Religiøse Forsølgere i forsvundne Tider, ligesom de, der nu søge at ødelægge det, som de kalde „Mormonisme," vedtog Lov, som de vidste at Mand og Kvinder ikke samvittighedsfuldt kunde adlyde. Disse Lov blev som Garn til at fange dem i; thi naar Folk fulgte Samvittighedsens Bydende, gjorde deres Modstandere Krav paa dem som Lovens Overtrædere og paaførte dem de grusomste Pinser og den strækkeligste og mest vanærende Død; dog holdt de for, at i alt dette støttede Lovene dem. I vort Tilfælde gjentager Historien sig, og den er ved Overvejelse meget lærerig. Vi haabe, at vore Læsere vilde overveje disse Ting og søge at drage Nytte deraf.

(Juvenile Instructor.)

Nyheder. En Torrrecylinder i Provo Klædefabrik eksploderede for nylig. Alle Binduerne i den Del af Hovedbygningen, hvori Ulykken stete, gik i Stykker, men intet Menneske kom til Skade. Tabet beløber sig til et Par Hundrede Dollars.

— Hr. H. B. Shaw (Josh Billings) udtalte den Mening her i Byen, at Salt Lake City ikke vilde gjøre store Fremstridit førend Polygamikampen ophørte. Deri har han Ret.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de September.

Korsstogets Udfald.

Det Spørgsmaal gjøres mig ofte, om jeg kan se Lys bryde gjennem de tykke Skyer eller nogen Udsigt til Lindring af de Trængsler, hvori vi ere stedte. Jeg har svaret, at jeg ser, eller synes at se, det begynder at klare op, og at Dagen for vor Befrielse fra de nærværende Angreb og Besværligheder er ikke langt borte. I min Omgang med Kirkens ledende Mænd finder jeg, at de alle have samme Anstuelser. De føle sig opmuntrede, tilfredse og lykkelige. Hvad mig selv angaar, saa har jeg aldrig søgt mig mere rolig og tillidsfuld med Hensyn til Fremtiden end siden dette Aars Begyndelse. Af de Følelser, som gjøre sig gjældende hos Guds Tjenere, drager jeg den Slutning, at vor Trængsel vil ikke blive af en saa alvorlig Bestaenhed, som vore Fjender haabe.

Jeg erindrer, at jeg en Gang var paa Havet, da vi vare omgivne med Isbjærge, og der opstod en heftig Storm. Skibet ansaas for at være i den største Fare. Jeg gav nøje Agt paa Kaptejnen, og af hans Opførsel sluttede jeg mig til vor sande Stilling. Jeg har aldrig været til Søs — og især naar Fare truede — uden at jeg har af Kaptejnen eller Løbsens Udfærd sluttet mig til, hvor overhængende Faren virkelig var. Saaledes i denne Kirke. Min Erfaring har vist mig, at vort Folk er aldrig blevet truet af nogen Fare, uden at den Guds Mand, der staar som Leder, og hans Medforbundne i Præstedømmet have forudsat det. Mandens forud advarende Røst har altid gjort dem i Stand til at berede Folket for de Begivenheder, som forestod dem.

Vore Fjender haabe, i det de gjøre dette Angreb paa os, at saa os presset i en Krog og ved deres Volds handlinger at tvinge os til at opgive Fjergistermaalsprincipet. Hr. Dickson skal have sagt, at han var kjed af disse Retsfølgelser. Dette er maaste Tilfældet; men jeg er ikke tilbøjelig til at tro Alt, hvad han siger. Han siger, at Præsident Taylor kunde ende dem ved at publicere nogle saa Ord i Deseret News. Det vil sige, formoder jeg, at Præsident Taylor kunde selv opgive dette Princip og bede Folket gjøre det samme. Dette er, hvad Hr. Dickson mener, og det er det Haab, som han og sandsynligvis Dommer Zane havde, da dette Angreb begyndtes. Men nu ere seks Maanedes forløbne, og de ere ikke komne deres Maal et Skridt nærmere — det vil sige, om de forventede ved deres Handlinger at saa os til at opgive dette Princip. Sandt nok, syv af vore Brødre, som have nægtet at bøjse Kne for Dommer Zanes Fordringer, ere i Fængsel, flere andre ere anklagede og have maattet stille Kaution, og atter andre ere anklagede, dog endnu ikke arresterede; men ere de Hellige nu mere tilbøjelige til at opgive dette væsentlige Princip af deres Religion, end de vare for seks Maanedes siden? Jeg har ikke haft megen Lejlighed til at omgaaes med dem, men af det, jeg har erfaret, er jeg overbevist om, at de ikke ere det.

Dette Korsstog vil saa samme Udfald, som saa mange andre Angreb paa os have faaet. Det vil saa den Virkning at give os et Ravn, en Anseelse og en

Magt, som vi ikke før have haft. Dette er uundgaaeligt. En af de Vansteligheder, som vore Eldster i de sidste Aar have maattet bekæmpe, er den vidt udbredte Tro, at vort System er et Sandfælsighedens System, og at vort Folk er usædeligt. Det har været vanskeligt for Menneskene at fatte, hvorledes Fjergiftermaal kunde være en Del af vor Religion, og dette ikke være Tilfældet. Hvorledes kunne vi overbevise dem om det Fesjlagtige i denne Anskuelse? Vi have efter saa stor en Maalestof som muligt publiceret vore sande Anskuelser og Handlemaade. Vore Eldster have anstrængt sig af yderste Evne for at underrette Almenheden om Aarsagen til, at vi tro paa og praktisere Fjergiftermaal; men med hvor liden Virkning! Noget mere end dette udfordres. Verden bør faa et bedre Begreb om vore Bevæggrunde, end den hidtil har haft. Denne Forsølgelse vil bewirke, at tænkende Mennesker oplyses angaaende dette Punkt. De ville erfare, som de allerede have gjort, at Mænd og Kvinder ere villige til at kastes i Fængsel for dette Princip's Skyld. Mon Nogen vilde gaa i Fængsel, naar de paa en hæderlig Maade kunde undgaa det? De Sidste Dages Hellige kunne undgaa at kastes i Fængsel, om de ville forsthyde deres Hustruer. De kunne bedrive Hoer og dog ikke kastes i Fængsel. Om de vare et usædeligt Folk, vilde de gjøre dette. Hvor meget billigere vilde det ikke være at tilfredsstille sine Lyster uden at ægte Hustruer og opfoede Børn? Tænkende Mennesker maa kunne indse dette. Kvinder i Særdeleshed, hvor meget de end have imod den patriarkalste Egtefælskaborden, ville beundre Mænd, som ere tro mod deres Hustruer og Børn og hellere end at forsthyde disse ville kastes i Fængsel. En saadan Hengivenhed og et saadant Mod vil gjøre Indtryk paa alle hæderlige Mennesker. Det vil have større Virkning end aldrig saa megen Prædiken og Skrivning om dette Væsen. De ville indse, at der er noget Andet end Usædelighed forbunden med dette Princip, og at den kan ikke være Bevæggrunden, der tilstjynder Mænd og Kvinder til at praktisere det; thi Enhver ved, at om Kjøbslyst var Bevæggrunden, var der ingen Nødvendighed for at blive kastet i Fængsel. Man kunde tilfredsstille den og alligevel være lige saa populær som andre Folk. Verden vil erfare, at de Sidste Dages Hellige have en højere Bevæggrund end Sandfælsighed for at holde fast paa den patriarkalste Egtefælskaborden, og Følgen vil blive, at dette Princip bliver bedre forstaaet og ses i et nyt Lys.

George D. Cannon.

Missionen i Berlin.

I et interessant Brev, dateret d. 5te August 1885, skriver Eldste Joseph A. Smith af den tyske Mission: „Har De læst Noget i Aviserne fornylig om vort Arbejde her? De tyske Aviser ere fulde af Bemærkninger om os. De ved, vi have ført et meget stille Liv her i

Berlin og søgt at undgaa offentlig Opmærksomhed, som om vi ikke besadde nogen Rettigheder. Jeg fandt ved at undersøge de tydske Love angaaende Religion, at vi vare ligesaa berettigede til Beskyttelse som andre Samsund, og jeg besluttede derfor at bringe vore Lær-

domme frem for Offentligheden og give dem en Lejlighed til at høre, hvad vi have at sige.

Tre Fjerdedele af Befolkningen i Staden Berlin vidste ikke, at der var „Mormoner“ iblandt dem, og fuldt Halvparten havde aldrig hørt, at saadanne Folk eksisterede. Jeg skrev et lille Flyveskrift og lod et Tusind Eksemplarer deraf trykke, og dernæst op slog jeg Plakater omkring i Byen og bekendtgjorde, at der vilde blive holdt en „Mormonfor-samling“ og prædiket „Mormonisme“. Over fem Hundrede Personer kom til Forsamlingen, og det var ligesom en Bombe var bleven kastet i deres Midte.

Vore Taler bleve modtagne med lydeligt Bisald, endstjønt nogle saa Stemmer hørtes imod os. Resultatet har været højt mærkeligt. Alle Kviseerne gjorde deres Bemærkninger om os og averterede vort Forsamlingslokale, hvilket har siden den Tid, været fyldt med Fremmede. Fem ere blevene døpte siden Forsamlingen; hvilket er flere, end der er bleven døbt i de sidste ti Maanedes forud, og Udsigterne for en god Høst ere lovende, eftersom Forsamlingerne vedblive at være oversyldte.

Jeg har tænkt at holde en Forsamling om en Dags Tid eller to midt i Staden, thi jeg er overbevist om, at meget Godt kan blive udført derved. En lille Ubehagelighed er dog opstaaet, foranlediget ved et lille Skrift, som vi uddelte i Forsamlingen, og vi ville maasse komme til at bøde en fem Mark for Udelabelsen af et Navn. Det skete, uden at vi lagde Mærke dertil.

Udsigterne for et stort Arbejde her ere gode, og jeg har aldrig haft saa godt et Haab om Værkets Fremgang her eller spøtt mig saa vel betalt for mit Arbejde; men den, som kommer hertil for at overtage Bestyrelsen, maa bruge Visdom og Forsigtighed.

Berlin stulde have den bedste Repræsentation, vi kunne give, thi denne Stad er Hovedsædet i Rejserådsmødet. Al Oplysning og alle Privilegier udgaa fra Berlin.

Det vil bedrøve mig at rejse herfra, nu da Udsigterne ere saa lovende, men En saar, og en Anden høster, og vi ville alle modtage vor Løn. Min Løn er i den Overbevisning, at jeg altid gjør det bedste jeg kan.

Missionen i Sydstaterne.

Udsterne Wm. J. Garner, fra North Ogden, og C. J. Christensen fra Skanosh, ankom til denne Stad, (Salt-sjøstaden) den 5te August, fra en Mis-sion til de sydlige Stater. Disse Brødre vare for en Tid fængslede i Tennessee, fordi de prædikede Evangeliet, og der er derfor mere end almindelig Interesse forbunden med deres Erfaringer.

Udsste Garner forlod sit Hjem den 4de September 1883 og arbejdede i Burke

og Mc. Dowell Countier, North Carolina, men kun med liden Fremgang. Derefter forenede han sig med Udsste Christensen i Mitchell Co., og siden den Tid have de arbejdet sammen.

Udsste Christensen rejste herfra den 15de Maj 1883 og tilbragte det første Aar af sin Mission i Syden, i Mc. Dowell og Mitchell Countier, N. C. — en Arbejdsmaark, som af andre Udsstev er bleven temmelig godt gennemarbejdet

og hvor de tilsmældende ikke gjorde megen Fremgang. De gik derfra sammen til en anden Del af Mitchell Co. og til Carter Co. Tennessee, hvor vore VEdster ikke før havde prædiket, og der fandt de Mange, som lyttede til Evangeliet med Interesse. Under deres Ophold der, døbte de 39 Personer, velsignede 50 Børn og organiserede en Gren, med en Lærer og en Diakon, som dens Embeds-mænd.

Det var, medens de arbejdede der, at de bleve arresterede, den 13de April d. A., om Aftenen Kl. 11½, efter de havde lagt sig. De førtes af Retsbetjenten og hans Medhjælper, en god dansk Mil, til Roan Mountain Depot, hvor de tillodes at forblive Næsten af Natten i Betjentens Hus. Den følgende Dag telegraferedes efter Stats Senator John W. Simmerley, der var den, som havde fremsført Klagen imod dem, hvori de beskyldtes for at have prædiket Flerkoneri og søgt at overtale Folk til at emigrere til Utah for at praktisere det. Følgelig kom Senatoren fra Elisabethton, medbringende en Magistrat, J. J. Angell. Hr. Simmerley vilde have Sagen øjeblikkelig forhørt af Magistraten, men eftersom Klagen var en fuldkommen Over-raselse for Brødrene, der tilligemed de andre VEdster i Staten aldrig havde hørt, at en saadan Lov eksisterede som den, under hvilken de vare anklagede, og eftersom de ingen Beslighed havde haft til at anstaffe sig en Sagsfører, protesterede de imod at blive saaledes fremsførte for Retten. Dernæst forlangte Hr. Simmerley, at de skulde øjeblikkelig føres til Elisabethton og indsættes i Arresten; og da Retsbetjenten tilbød at ville holde sig selv ansvarlig for, at de holdtes i sikker Forvaring, svarede Simmerley, at de skulde gaa til Elisabethton, om han end selv skulde føre dem derhen.

De bleve følgelig førte did og kastede ind i Arresten, i et Jernbur, som ikke var mere end ti Fod i Kvadrat, og saa lavt, at de næppe kunde staa oprejste. De vare indespærrede der seks Dage og Nætter, og havde til Selskab en Mand, som var anklaget for Mord og næsten hel raadden af en væmmelig Sygdom, og en anden idsværende Person, som var bleven arresteret for at have haaret skjulte Baaben, og Ingen vilde stille Kaution for ham. Stedets Lugt var for væmmeligt til at beskrives og deres Medsangers Sværgen og modbydelige Bafen var næsten uudholdelig, men VEdsterne gjorde det Bedste, de kunde, af Stillingen, og paa en kort Tid havde saaledes paavirket deres raa Kammerater, at disse bortkastede deres Kort, standsede deres Sværgen og vare villige til at uedkæle med dem i Bøn og ønskede, at VEdsterne skulde velsigne deres Mad, og læse med dem i Bibelen.

Medens de vare indesluttede paa dette Sted, modtog de et Besøg af Hr. Simmerley, deres Anklager, som prøvede paa at indlede en Samtale med dem, øjensynlig i den Hensigt at fange dem i deres Tale, og ligeledes forsøgte han det Samme med nogle af de andre Missionærer. Sidstnævnte gjorde Alt i deres Magt for at skaffe Kaution for de fængslede Brødre. Der vare Mange, som vare villige til at give den forlangte Sikkerhed, men de forkastedes, fordi de ikke hver især besadde Ejendom nok til at tilfredsstille Fordringerne. Omfider blev Oberst Thornburg, en rig Advokat, antaget som Sikkerhed for deres Tilstedeværelse, naar Retten ønskede dem, og de løslodes af Buret.

Førhøret holdtes den 13de Juli, og Klagen imod dem drøftedes. Hr. Simmerley og Andre fremsbode som Vidner imod dem. Klagen imod Garner fandtes

ugrundet, men Eldste Christensen erklaaredes skyldig, uden Tvivl formedelst Hr. Simmerleys Vidnesbyrd, og han blev tilfagt at møde for Retten i Elisabethton den 9de November. Oberst Green en indflydelsesrig Mand i Hawkins Co., Tennessee, er hans Raution.

Der er ikke megen Tvivl om, at disse Sager have deres Oprindelse hos religiøse Prædikanter i Omegnen af Roan Mountain, eftersom de vare sfinstyre og hadefulde mod Eldsterne formedelst disses Fremgang. Nogle Campbelliter have især udvist en høj Grad af Fordom og Intolerance, og en af dem fulgte Eldsterne omkring fra Sted til Sted, udstjældte og beløj dem i deres egne Forsamlinger og udfordrede dem til offentlig Diskussion. For at tilfredsstille Folket, blev der holdt to Diskussioner med dem, og de bragtes til Tanshed ved Beviser fra den hellige Skrift. Baptist- og Methodist-Prædikanterne vare meget mere tolerante, og nogle af dem behandlede Eldsterne med Venlighed.

Iblandt de Benner, som Eldsterne fandt i Roan Mountain, var Senator Simmerleys Fader. Senatoren boede atten Mile derfra i Elisabethton. Eldsterne møde ofte denne gamle Herres

Gjæstfrihed i hans Hus. Deres Anklager haabede ved sin Fremgangsmaade at hævne sig paa Eldsterne, tilfredsstille de sektariske Prædikanter og til samme Tid forøge sin Popularitet, men Udsaldet vil vist give ham meget liden Tilfredsstillelse; thi hans Popularitet er bleven betydeligt formindsket, og det er tvivlsomt, om hans Bælgere atter ville sende ham til den lovgivende Forsamling, naar Balgene finde Sted.

Processen imod Eldsterne har allerede haft den Virkning at forøge de Helliges Antal og forstærke Eldsterne mange Benner. I Virkeligheden ere de fleste Daabshandlinger blevne forrettede siden Brødrenes Fængsling, og der er nu gode Udsigter til, at et stort Arbejde vil blive udført der.

Br. Christensens Fader døde sidste August, og da han har været borte fra Hjemmet 27 Maanedes, blev det anset for bedst, at han rejste hjem til Efteraaret, eftersom han atter vil rejse til Syden for at møde for Retten. Han er en intelligent ung Mand, men var saa at sige kun en Dreng, da han forlod sit Hjem for at gaa paa Mission, da han kun var atten Aar gammel.

Uddrag af Korrespondance.

Eldste Cinar Criffen skriver fra Reikjavik, Island den 4de August 1885:

Jeg har endnu ikke været i Stand til at besøge alle de Hellige, men saa snart som muligt haaber jeg at blive bekendt med dem. Siden jeg kom hertil, har jeg haft den Glæde at møde to Personer, og jeg troer, der er flere her i Reikjavik, som snart ville komme og

slutte Pagt med Herren. Jeg ankom her til Byen den 12te Juli og agter at forblive her til Slutningen af denne Maaned. Jeg benytter Tiden med at besøge Folket og forkynde dem Evangeliiets glade Budskab. Der er meget at gjøre her; om der var en Broder til, som kunde tale Islandsk, kunde han saa nok at bestille. Opholdet her er dyrt

paa Grund af Hungerensnøden. Mine Penge gaa rast til. Saa om Nogen skulde sendes herop maa han være vel forsynet med Midler til at bestride alle sine Udgifter. De saa Hellige, som ere her i Byen, ere meget fattige. Jeg har hørt Børnene græde for Brød, og Forældrene have næppe været i Stand til at give dem nok til at friste Livet. Er det ikke muligt, at Penge kunde staffles tilveje til at emigrere vore fattige Hellige fra Island? Jeg troer, at de lide mere af Mangel paa Livets Fornødenheder, end de fattige Hellige paa noget andet Sted, og Udsigterne for Vinteren ere meget mørke.

Den 18de Juli emigrerede Ni, hørende til vort Samfund, til Zion, og

i Morgen rejser en Broder til herfra. Jeg troer der vil saa blive Atten tilbage her paa Island, hørende til vor Menighed.

Sidst i Maaneden agter jeg at gjøre en Tur ud paa Landet. Der er Flere, som have sendt mig Bud, at de ønske at tale med mig om Evangeliet og komme til Rundsab om vor Lære. Jeg har lovet at besøge dem. Til Efteraaret rejser jeg til Westmannø, hvor der er en Del, som tro vor Lære og ønske Daab.

Jeg kan ikke følge de islandske Bøger, som jeg havde med mig, thi de, som ønske at læse dem, kunne ikke betale for dem; jeg har allerede givet og laant bort ikke saa faa.

Utah Nyheder.

— Knights of Labor arbejde paa at udbrive Kineserne fra Ogden ved ikke at handle med dem eller leje dem til at udføre noget Arbejde.

— Brigham City vil den 1ste September blive forenet med Salt Lake City ved Telefon.

— Søndagen den 9de August slog Lynilden ned i et Indianertelt i Nærheden af Dobbs Station, paa Vejen til Tucson i Arizona og dræbte en Mand, to Kvinder og fem Børn.

— Termometret har i Salt Lake City vist imellem 104 og 105 Grader Fahrenheit i Skyggen midt i August Maaned.

— Ezra F. Martin i Salt Lake City har begyndt at fabrikere Skrivebøger af forskellige Farver.

Indhold.

Forsølgelse	369.	Missionen i Sydstatene	377.
Redaktionsbemærkninger:		Uddrag af Korrespondance	379.
Korstogets Udfald	375.	Nyheder	380.
Missionen i Berlin	376.		

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Anthon S. Lund, Lorenzengade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. C. Vording, Løderstræde 3.

Indhold af 34te Aargang.

	Side.		Side.
Nærskonference i Logan	241, 257.	Forsoningen	161.
Nrejse	89.	Fra Sandwichsøerne	237.
Ankomst, Afløsning og Beskikkelse		Gas	71.
32, 58, 73, 89, 112, 187, 202,		General Grant	366.
231, 234, 250, 263, 266, 272,		Historiske Beviser for Mormons Bog's	
295, 298, 299, 320, 346, 362.		guddommelige Troverdighed . .	12.
Apostel J. D. Richardss Rejse	327, 363.	Hvem ere de Troende	113.
Barnebaaben	275.	Hvorledes Bibelens Sandhed kan	
Bemærkninger af Apostel Crastus		bevises	21.
Snow	185.	Indianernes Oprindelse	203.
Bemærkninger af Præsident John		Jesu Kristi Evangelium	225, 260, 273.
Taylor	186.	Jordstjælvet i Spanien	129.
Betragtninger over Offerloven . . .	317.	Kapitler af Præsident Brigham	
Blodbadet i Tennessee	10.	Youngs Levnetsløb	109, 125.
Christiansborg Slots Brand	23.	140, 158, 175, 190, 205, 223, 285.	
De første Skoler	16.	Katastrofen ved Catania	37.
De Hellige ville seje	315.	Konferencepæder i Aalborg	61, 252.
Den tyrkiske Mission	266.	" - Narhús	73, 234.
Dødsfald 23, 80, 128, 144, 240, 272, 320.		" - Kjøbenhavn 91, 218.	
Emigranterne 48, 80, 176, 215, 298,		" - Kristiania	29, 269.
320, 362.		" - Stockholm	47.
En Epistel	353.	Korrespondancer:	
En Lovsang	165.	Aalborg, J. J. Hinte	137, 188.
En Missionsrejse (Joseph J. Smith)	105	Narhús, D. Sørensen	139.
En Missionsfildring	155.	Detroit, C. J. Kampe	300.
En Opdagelsesbetjents Erfaringer i		Finland, N. S. Hedberg	90.
Tennessee	46.	Frederikshavn, C. V. Knudsen . .	189.
En Opst fra Jænglet	300.	Hull, N. W. Petersen	215.
En Sammenligning	213.	Irland, J. D. Mc. Murrin	174.
En Samtale	308, 331.	Island, Einer Eriksen	379.
En sørgelig Beretning	202.	Syderup, N. W. Petersen	171.
Et Besøg hos Mormonerne	97.	Kristiania, M. Christophersen	86,
Et Vidnesbyrd	139.	154, 189.	
Evangeliet iblandt Maorierne . . .	93, 121.	" H. J. Christianen	346.
J. A. Browns Forsvar	347.	Liverpool C. A. Et	44.
Flere Beviser mod Spaulding Hi-		" J. Hansen	299.
storien	5.	" G. L. Rosengren	268.
Forsølgelse	321, 357, 369.	Malms, H. D. Petersen	172.
" i Vefkingen	172.	Ny York, C. E. Andersen	15.
" i Tennessee	294.	" C. A. Et	75.

	Side.		Side.
Ny York, N. W. Petersen	251.	Den 4de og 24de Juli i Salt	
" M. Christophersen	329.	Lake City	360.
" J. Hansen	330.	Den tyrkiske Mission	169.
Provo, " "	347.	De fætteriske Skolers Virksomhed	
Salt Lake City, Præs. J. Taylor	88.	i Utah	136.
" " " P. D. Thomassen	313.	Edmundsloven og dens Haand-	
Stockholm, C. N. Et	43.	hæveres Hytleri	56.
" Oley Oleson	153.	Emigration	10.
Kristi anden Tilkommelse	177.	En modig Dommer	120.
Kvinderne i Wien	279.	Evangeliets Bød samler alle Slags	344.
Lovprisning	38.	Før og nu	8.
Manti Tempel	118.	Hvorledes Værket kan fremmes	296.
Missionen i Berlin	376.	Instrukser til Emigranterne	201.
" - Irland	174.	Korstogets Udfald	375.
" - Sydstatene	377.	Naar vil Forsølgelse ophøre	312.
Moralst Esterlignelse	71.	Opmuntring til Udbsterne	24.
Mormonerens Tro hverken kan eller		Præsident John H. Smiths Farvel	152.
burde tilintetgjøres	221.	" D. H. Wells' Hilfen	153.
Mormonlandets Bænde	283.	Religionsforsølgelse i Danmark	282.
Mormons Bogs Historie	99, 115.	Sand og falsk Kristendom	232.
Noget af Mormonernes Historie	77.	Selvprøvelse	216.
Nogle Usandheder modbeviste	142.	Spaukning Romanens Jordbelse	248.
Notitser 187, 272, 320, 329, 346, 362.		Udfaldet af Præsidentvalgene i	
Nyheder 23, 79, 87, 118, 134, 151,		de forenede Stater	72.
160, 167, 182, 198, 287, 302,		Ulovlig Rettergang i Utah	184.
320, 335, 351, 374, 378.		Utahsfolkets Protest	280.
Oldtidshøjene i Ohio	76.	Bed Aarfistet	104.
Poesi:		Bil Utah blive en Stat	168.
Mandeverdenen	238.	Vor Emigration	200.
De Helliges Hjem	336.	Zions Fiender	328.
Deseret	112.	Sneftred	183.
En Fanges Spindagsbetragtninger	304.	Statistiske Rapporter	96, 288.
Gud den Almægtige lever	64.	Stillingen i Utah	255.
Nærmere Gud til Dig	48.	Tale af Præsident Brigham Young	17.
Stem Zion i Sang	144.	" " Geo. D. Cannon	
Velkommen hid fra Zions Land	235.	33, 59, 193, 209.	
Præsident Cleveland og de Helliges		" " John Taylor	129, 145.
Protest	277.	" " Apostel John H. Smith	289, 305.
Redaktionens Bemærkninger:		Tantesprog osv.	55, 71, 96, 103, 187, 343.
Aviskriverses Forsvar for Mor-		Til Uere for Martyrerne	1, 26.
derne i Tennessee	40.	To Skildringer	149.
De forenede Staters Højesterets		Utahs Didsager	180.
Dom	264.	Voldsmands Skjæbne	123.